

Közösségi
Katalizátorok

KATALIZÁTOROK AZ ÁLLAMPOLGÁRI RÉSZVÉTELEÉRT ÉS A KÖZÖSSÉGI REZILIENCIÁÉRT

A BEVONÓDÁS MINTÁI
ELMÉLETI ÚTMUTATÓ

Az Európai Unió finanszírozásával. Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Oktatási és Kulturális Végrehajtó Ügynökség (EACEA) hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az EACEA nem vonható felelősségre miattuk.

Az Európai Unió
társfinanszírozásával

A BEVONÓDÁS MINTÁI

ELMÉLETI ÚTMUTATÓ

Hogyan foglalkozunk közösségi katalizálással,
mint élő jelenséggel

Bevezetés:

A közösségi katalizátor konzorcium 2019 óta dolgozik EU-s finanszírozású kutatási projekteken, hogy elmélyítse annak megértését, hogy hogyan katalizálhatja a közösségek átalakulását a reziliencia és a regeneráció felé vezető úton. Konzorciumunkat olyan szervezetek alkotják, amelyek több mint két évtizede a közösségi reziliencia, a regeneratív tervezés, a facilitáció, a kritikai pedagógia és a szakmai aktivizmus területén tevékenykednek.

Kutatásaink vezető egyetemek transzformációs elméletein alapulnak, ezek modelljeit és keretrendszerait alkalmazzuk a társadalmi átalakuláshoz. Ez biztosítja a kutatási folyamat szakmaiságát és következetességét.

A közösségi katalizátorok konzorciuma azt is szeretné garantálni, hogy az általunk javasolt módszertanok teljes mértékben igazodjanak a helyi katalizátorok igényeihez, ezért kutatási projektjeink minden esetben részvételi akciókutatási megközelítést követnek.

Ez a konzorcium ugyancsak teljes mértékben elkötelezett a dekolonizáció, mint az egyensúly eléréséhez szükséges folyamat mellett, így fontos forrásaink a társadalmi biomimikri, az őslakos kozmovíziók és praktikák, a hagyományos ökológiai tudás és a vidéki tradíciók.

Ezekben az útmutatókban egy felforgató javaslatot teszünk a közösségeknek a reziliencia és regeneráció felé történő katalizálására, ahol egy evolúciós szemléletet alkalmazva különböző megközelítéseket javasolunk az eltérő közösségi helyzetekre való reagáláshoz.

Bár ezek a módszerek lineárisan kerülnek bemutatásra, valójában rendszer-jellegűek, így a körülményektől és a kontextustól függően más-más sorrendben is alkalmazhatók. Ez egy folyamatban lévő munka

béta verziója, amelyet a jövőbeli kutatási projektek során kívánunk továbbfejleszteni.

Bevonódási minták:

Ez a módszertan egy minta-készleten alapul, amelyet saját tapasztalataink alapján fejlesztettünk ki, és amelyet a Regenesi csoport fejlesztési folyamatokkal kapcsolatos munkája inspirált. Az alábbi 8 minta 8 különböző módot kínál a közösségi katalizálásban való részvételre, az egyes helyeken tapasztalt kontextusnak és a bennük rejlő potenciálnak megfelelően; útmutatást nyújtanak a konzorcium által a platform többi részében bemutatott közösségi katalizáló folyamattal való interakcióhoz: www.catalyst.community.

Minták	Meghívás
Az esszencia érzékelése és kifejezése	Az intuíciónra hallgatva kapcsolódj be, érzékelve a hely esszenciáját, hogy megtestesítsd azt a szabadságot, amely lehetővé teszi a felelősségvállalást.
A dinamikus egyensúly fenntartása	Fogadd el a rejtett vagy egyértelmű ellentéteket, amelyek jelen vannak (árnyék és fény, felülről lefelé és alulról felfelé irányulás, objektív és szubjektív), azáltal, hogy teret adsz a hely kifejeződési spektrumának mindkét pólusán lévő hangoknak. Ezzel ösztönözheted a dinamikus egyensúly elérését.
A kibontakozni vágyó változás táplálása	A válságot mint kreatív, destruktív megújulási folyamatot közelítsük meg, egy olyan új érettségi szint megszületése érdekében, amely túllép a merevségen és a szűkössegen,

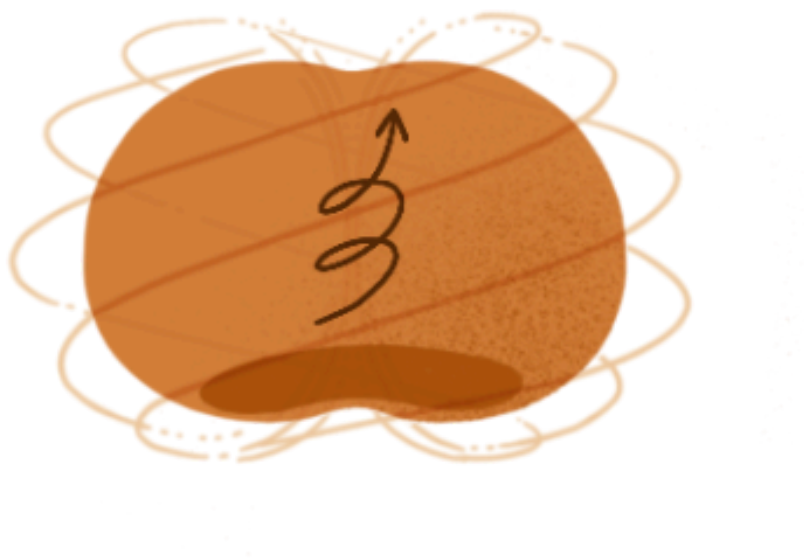

	lehetővé téve a megbékélésen keresztül kibontakozó változást.
A teljesség kifejezésén való munkálkodás	A teljesség sokféle kifejeződését szőjük egymásba, hangsúlyozva az egyediséget, hogy a tápláljuk a teljes potenciál kifejeződését.
A potenciál kibontakozásának elősegítése	Ajánljuk fel saját egyediségünk értékét a biorégió szolgálatába, elsajátítva a folyamat során szükséges egyéni és kollektív képességeket.
Alkalmazkodás a változó kontextushoz	Tedd lehetővé a kontextusokon átívelő párbeszédet a sokszínűség hangsúlyozása érdekében – a periférikusabb határterületeket alakítsd a sokféleséget kifejező csomópontokká.
Elavult struktúrák átalakítása	Merülj mélyre a kultúra lényegében, hogy megértsd, hogyan lehet felbomlasztani a jelenlegi struktúrákat, lehetővé téve egy új paradigma kialakulását.
Koevolúció a biorégióval	Egyediséged teljes felelősségével állj a biorégió szolgálatába, figyelve és táplálva az evolúciót.

A következő fejezetekben e minták fontosságának, ezek egymáshoz való viszonyának és azon helyzeteknek a megértését fogjuk elmélyíteni, ahol mindezek hasznunkra válhatnak.

FUNKCIÓ

1. Az esszencia érzékelése és kifejezése (Tórusz)

A mai idők kihívást jelentenek számunkra, hogy képesek vagyunk-e alkalmazkodni a földi élet ritmusához. Mi, emberek, az elmúlt évezredek során egy sor mély, erőszakos átalakulási folyamatban vettünk részt. Kultúránk és társadalmaink ezen átalakulásai kollektív traumát okoztak, ami Máté Gábor meghatározása szerint "olyan lelki seb, amely lelkileg megkeményít, amely aztán akadályozza a növekedési és fejlődési képességünket. Fájdalmat okoz neked, és ezért most a fájdalom miatt cselekszel. Félelmet vált ki, és ezért most félelemből cselekszel. A trauma nem az, ami veled történik, hanem ami a veled történetek következtében történik benned. A trauma az a heg, amely kevésbé rugalmasá, merevebbé, kevésbé érzővé és védekezőbbé tesz téged".

Ha közösségekre alkalmazzuk, mélyen traumatizált társadalmunk egyre kevésbé rugalmas, egyre merevebb, egyre kevésbé érző és egyre

inkább védekező lesz. Ezért az alkalmazkodási képességünk jelentősen csökken. Úgy cselekszünk, hogy az elszenvedett erőszakot reprodukáljuk, még több szenvedést és traumát generálva egy ördögi körben, amely az általunk ismert világot egy várható összeomlás felé viszi.

Ezzel szemben az őslakos kozmovíziók az egész bolygón olyan megbékélési technológiákat fejlesztettek ki, amelyek lehetővé teszik a közösségek számára, hogy begyógyítsák a traumáikat, és ezáltal megőrizték az alkalmazkodási és fejlődési képességüket, amit a szikszika nép a kultúra állandósításának nevez (Cindy Blackstock, 2011). Ez egy olyan képesség, amelyet a globalizáció erőszakos folyamata által generált zűrzavarban elvesztettünk, és amelynek visszaszerzését sürgetjük. A gyógyulási folyamat abban a pillanatban kezdődik, amikor az erőszak véget ér - itt az erőszakot annak tágabb jelentésében értelmezzük, amely Johan Galtung szerint a következőket foglalja magában: közvetlen erőszak, strukturális erőszak és kulturális erőszak. A közvetlen erőszak magától értetődő, de a strukturális és kulturális erőszakot egy kicsit nehezebb megragadni. Johan Galtung szavaival élve a strukturális erőszak "az alapvető emberi szükségletek elkerülhető sérülése", a kulturális erőszak pedig "a kultúra bármely olyan aspektusa, amely felhasználható az erőszak közvetlen vagy strukturális formájának legitimálására". Ha az erőszak mindhárom különböző típusát megszüntetjük, az gyógyulást eredményez, mivel a természet akkor virágzik, amikor a szükségletek teljesülnek.

Ez a folyamat a Santiago-elméletben is megfogalmazódott, ahol Francisco Varela és Humberto Maturana így definiálta az élet fogalmát: "Az élő rendszerek kölcsönhatások egységei; egy közegben léteznek. Tisztán biológiai szempontból nem érthetők meg a környezetnek azon részétől függetlenül, amellyel kölcsönhatásba lépnek: az ökológiai fülkétől (niche); és az ökológiai fülke sem definiálható az azt meghatározó élő rendszertől függetlenül." Ezzel a meghatározással létrehozták az autopoiesis fogalmát, amelyet Fritjof Capra így definiált: "olyan hálózati mintázat, ahol a részek funkciója az, hogy részt vesznek a hálózat más

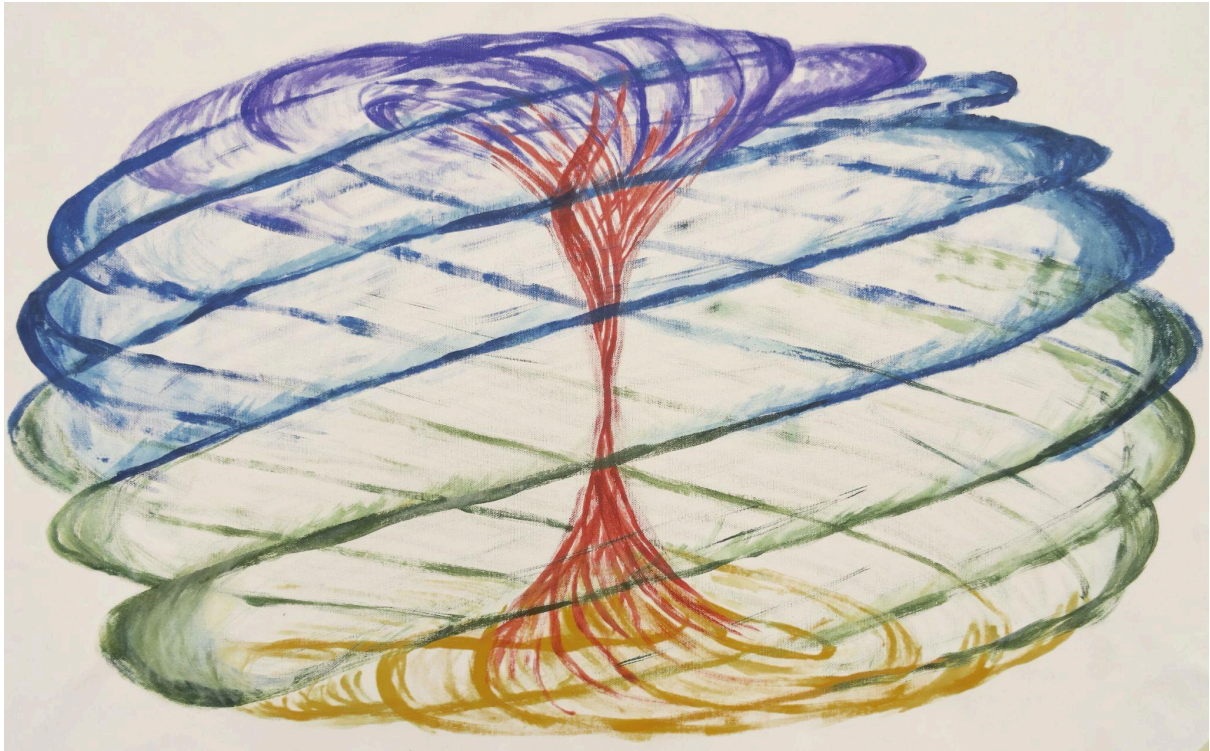
részeinek előállításában és átalakításában, mivel ez a hálózat folyamatosan önmagát termeli újra".

Egy élő rendszer autopoietikus szemszögből nézve úgy alkotja meg a környezetét, ahogyan őt magát a környezete létrehozta. Ezért egy traumatizált társadalom a környezetével szemben erőszakot hív életre, ami viszont erőszakot szül a társadalommal szemben, egy degeneratív körforgásban, amely összeomlással végződik. Ahhoz, hogy megtörjük ezt a mintát, meg kell gyógyítanunk azokat a belső traumákat, amelyek arra készítetnek bennünket, hogy bizonyos módon reagáljunk, újra és újra megismételve ugyanazokat a hibákat. Mint köztudott, Albert Einstein úgy fogalmazott, hogy "nem tudjuk megoldani a problémáinkat ugyanazzal a gondolkodásmóddal, amellyel létrehoztuk őket". Ha meggyógyítjuk közösségeinket, az lehetővé teszi számunkra, hogy reakálás helyett inkább valódi válaszokat adjunk, és kreatívak legyünk, hogy a megoldási javaslataink komplexitását növeljük.

Az ilyen típusú ciklus érzékeltetésére a tórusz forma a legalkalmasabb, mivel a mozgása kívülről befelé halad a kollektív természetünk megfigyelését és elfogadását követve, majd belülről kifelé haladunk, a lényünk magvából kiáramoltatva az immár mélyen átértett megértést a tájban elfoglalt helyükről, a természetben betöltött szerepünkről. Az összehúzóds és a kitágulás időt ad nekünk a belső reflexióra, és arra, hogy elkerüljük a reaktív válaszokat azokra a körülményekre, amelyekkel szembesülünk, és ehelyett a Hely lényegi magjával foglalkozunk, hogy igazán azzal az esszenciával dolgozzunk, ami traumát okoz és strukturális erőszakhoz vezet.

Ezért arra hívunk benneteket, hogy indítsatok el egy kollektív átalakulási folyamatot a tórusz mintát követve, az **intuíción keresztül bevonódással, az esszencián keresztül kifejeződő hely érzékelésével, hogy megtestesítsétek a szabadságot, amely lehetővé teszi a felelősségvállalást.**

Ez a folyamat, a tórusz (toroidális örvény) mint irányadó természeti minta segítségével lehetővé teszi számunkra, hogy megértsük a teljességet, amely a köztünk és a saját helyünk között fennálló kapcsolatból fakad.

2. A dinamikus egyensúly fenntartása (A káosz határán)

Az evolúció egy véget nem érő folyamat a komplexitás felé, és ahhoz, hogy képesek legyünk meggyógyítani közösségeinket, újra be kell kapcsolódnunk a bolygó koevolúciójába, vállalva szerepünket a globális homeosztázis folyamatában, amely a bolygó összes élőlénye közötti kölcsönös kapcsolatok eredménye, mely létrehozza a bioszférát és lehetővé teszi az élet feltételeit.

Ahhoz, hogy teljes potenciálunkat ki tudjuk fejteni, növelnünk kell tudatosságunkat. A tudatosság kiterjesztésének folyamata akkor következik be, amikor képesek vagyunk arra, hogy egyénileg vagy kollektíven odafigyeljünk önmagunk azon részeire, amelyek korábban rejtve voltak, és amelyek a viselkedésünket irányítják. A pszichológusok megállapították, hogy viselkedésünk 90%-a tudattalan vagy tudatalatti, amelyet a legősibb agyunk önmegőrzési vágya és az érzelmi agyunk által az adott helyzetre adott készlet vagy reakciókészség szintje vezérel. A

másik 5% a tudatos elme, amely meghatározza cselekedeteinket és döntéseinket. A tudattalan elme határozza meg a reakciókat, és a reakciók ugyanolyan fontosak, mint a cselekvések.

Ezek a reakciók tükrözik azt, ami benned történik a veled történetek következtében, ahogyan Máté Gábor definiálja a traumát. Ha nem meditálunk, vagy hiányzik a személyes vagy kollektív reflexió és a továbbfejlődés, akkor ezek a múltbeli tapasztalatok uralják az életünket, néha megspékelve még a családjunk vagy közösségünk belső kultúrájából öröklöttekkel is. Amikor egy egész társadalom traumatizálódik, és a szőnyeg alá söpri a szenvedéseket és konfliktusokat, a reaktivitás válik uralkodóvá.

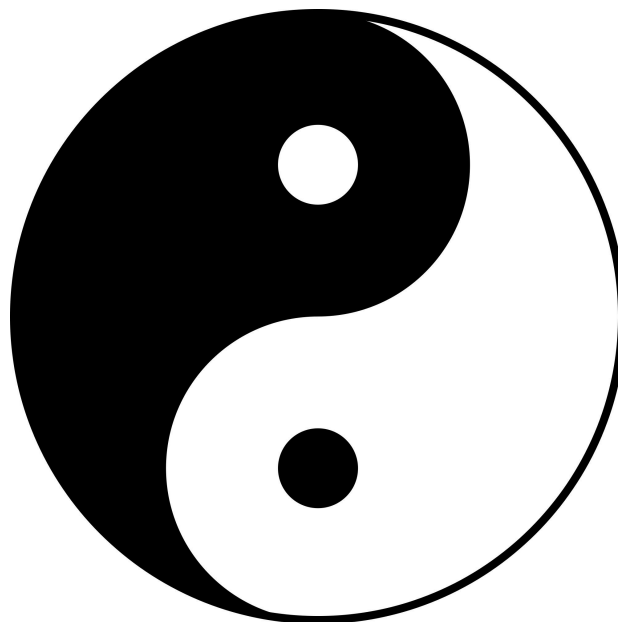
A kanadai Anishinabe népnek van egy *wetiko* nevű fogalma, amely egy "spirituális vírusra" utal, amely behatol az emberekbe, és arra készteti őket, hogy kannibálként viselkedjenek, ahol a saját hasznuk érdekében felemésztik mások életét, ami önpusztító viselkedésbe torkollik, ahol elpusztítanak mindent, ami az élet feltételeit teremtené meg. Ez a koncepció, amelyet a világ számos őslakos népe vall, kifejezi a globális észak kórságát, melyben a bolygónkon mindenhol erőforrásokat szívunk el, hogy fenntartsunk egy fenntarthatatlan életmódot, ami végül mindannyiunkat az összeomlásba taszít.

A *wetiko* egy olyan társadalom következménye, amely elvesztette közösségi szintű technológiáit, hogy képes legyen megbékíteni a konfliktusokat és a szenvedést egy, az evolúciót lehetővé tévő tanulási folyamatban, és ezért reaktív üzemmódban van, amelynek forrása a belső trauma. Bizonyos értelemben mindez a trauma értékes információ a múltból, amely lehetővé tenné számunkra, hogy tanuljunk a hibáinkból és egy fényesebb jövőt generáljunk, vagyis egy rejtett kincs, amely, ha nem figyelünk rá, méreggá válik.

Az első bevonódási mintában bemutattuk a tóruszból kibontakozó teljességet. De sokszor, amikor az Egész van jelen, előfordulhat polarizáció. Ezt úgy is felfoghatjuk, mint az Egész fejlődési lehetőségét. Az a rész ez,

amelyet nem fogadunk el teljesen, de amikor elfogadjuk, az növeli az egész értékét, lehetővé téve az evolúciót.

A káoszelmélet is ezt a dinamikát tükrözi, a káosz és a rend közötti határ az a hely, amerre az élet törekszik. Minden rendszer egy spektrumon helyezkedik el, a rend és a rendezetlenség között. A rendezett rendszerek merevek, ismétlődőek és kiszámíthatóak, ugyanakkor rendkívül hatékonyak is. A rendezetlen rendszerek kiszámíthatatlanok és kaotikusak, de egyben rendkívül kreatívak is. A kettő között helyezkedik el a Káosz határa, ahol a maximális komplexitás jelenik meg. Ahol a rendszerek fejlődnek, és ahol az élet zajlik. Ha képesek vagyunk összeegyeztetni belső merevségünket, kollektív traumánkat a külső káosszal, a folyamatosan változó kontextussal, akkor a kreativitáson keresztül nagyobb komplexitás létrehozásában tudunk részt venni. Amit a taoisták Ying Yangnak neveznek, az a dualizmus eszméje, hogy a látszólag ellentétes vagy szembenálló erők valójában kiegészítik egymást, összefüggenek és kölcsönösen függenek egymástól a természeti világban.

Azt javasoljuk, hogy ezt a második bevonódási mintát olyan kontextusban használjátok, ahol ez a polarizáció jelen van, és a közösségi fejlődési folyamatot a dinamikus egyensúly felé kívánjátok katalizálni.

Ezért arra hívjuk benneteket, hogy kövessetek egy olyan folyamatot, amelyet a Ying Yang szimbolikus geometriában ábrázolt Káosz határa inspirált, mint a dualitás ábrázolása egy toroidális mozgásban, azáltal, hogy **elfogadjátok a jelenlévő rejtett vagy egyértelmű polarításokat** (árnyék és fény, felülről lefelé és alulról felfelé irányultság, objektív és szubjektív), azáltal, hogy **teret adtok az esszencia spektrumának mindkét pólusán lévő hangoknak. Ezzel ösztönözhettek a dinamikus egyensúly elérését.**

Ez a folyamat a káosz határán lehetővé teszi számunkra, hogy megértsük a teljesség dinamikus egyensúlyát.

3. A kibontakozni vágyó változás táplálása (Reziliencia ciklus)

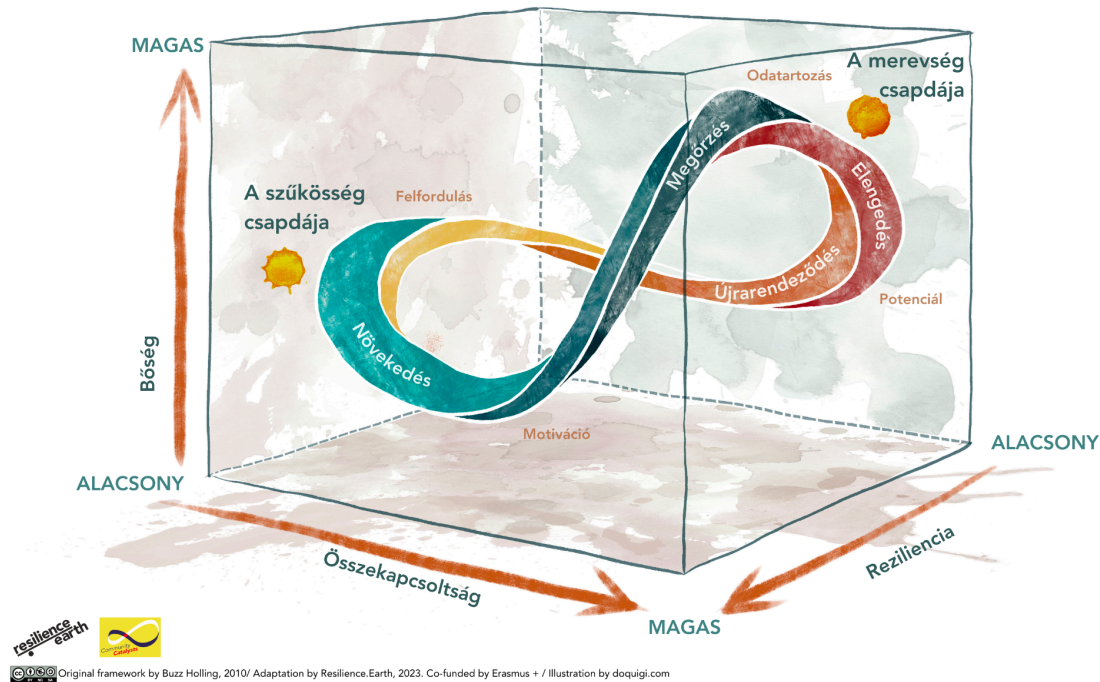
Az élet bizonytalan és állandóan változó. Ha az árnyékot integráljuk, lehetővé tesszük a kreatív, alkalmazkodó válaszciklust a változó kontextusra. De ezt könnyebb mondani, mint megtenni. A változás, több mint fogalom, egy kategória, és abban a történelmi pillanatban, amit élünk, olyannak kellene lennie, mint a hó, az inuit nép esetében: 70 szavuk van a különböző hófajták megnevezésére. Nekünk is 70 szavunk kellene, hogy legyen a változás különböző fajtáinak megjelölésére. Az utóbbi időben a változás sokféle definíciója került meghatározásra, mint például:

- Megtörtént változás: a külső tényezők hatása
- Reaktív változás: valamely eseményre adott reakció
- Előretekintő változás: valamilyen esemény megelőzése
- Tervezett változás: a jelenlegi helyzet javítása
- Fokozatos változás: fokozatosan végrehajtott változás
- Operatív változás: optimalizálás szükségessége
- Stratégiai változás: többlépcsős hatásokat generál
- Irányváltás: amikor egy stratégia nem valósítható meg
- Alapvető változás: a cél újradefiniálása
- Transzformatív változás: mélyreható és felforgató

Egy Buzz Holling nevű szocio-ökológus a 80-as években kezdett el beszélni az alkalmazkodó változásról, amit később sokkal inkább reziliencia-ciklus néven vált ismertté. Ez egy olyan rendszerszintű keretrendszert határoz meg, amely az ökológiai és társadalmi rendszerekre alkalmazható. Ez a keretrendszer azt magyarázza, hogy lassanként addig fokozzuk a merevséget, amíg a rendszerünk nem tud többé alkalmazkodni az aktuális kontextushoz, és mélyen válságba jut és összeomlik. Onnan belépünk a felszabadulási fázisba, ahol a rendszer összeomlása teret ad valami újnak. Ebben a kialakult térben kezdődik az újjászervezés, amely azzal néz szembe, hogy egy olyan új szervezetet kell létrehozni, amely elég komplex ahhoz, hogy képes legyen fenntartani magát. Ha nem éri el a szükséges szintet, akkor szűkösségbe zuhan, ami az összeomlás felé degenerálódik, de ha eléri, akkor egy új, adaptált rendszert generál, amely képes az új kontextusban boldogulni, majd ismét a merevség irányába halad, és az összeomlás után újra ismétlődik a körforgás a végtelenségig. Ennek a keretrendszernek az az érdekes része, hogy ha megértjük, képesek vagyunk meghekkelni a folyamatot, és az összeomló válságot egy kreatív perspektívából megközelíteni, ahol előzetesen felismerjük a merevségünket, és folyamatos átszervezésbe kezdünk, sokkal rugalmasabb és alkalmazkodóbb közösséggé válva.

REZILIENCIA CIKLUS

A rendszerek adaptív változási ciklusának felfedezése

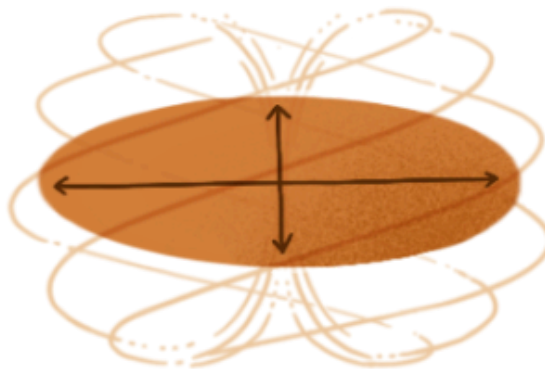
Miután azonosítottuk a közösségen belüli polarizálódásokat, e harmadik bevonódási mintán keresztül képesek vagyunk egy megbékélést létrehozni, amelyben felelősséget vállalunk közösségünk fejlődő folyamatáért. A megbékélés trükkös fogalom, amelynek eredeti jelentése egyes országokban felhígult. Az őslakos tradicionális ökológiai tudás fogalmához visszatérve: a kanadai shíshálh nemzetségből származó Sandlanee Gid kifejti, hogy "a megbékélést akkor alkalmazzuk, ha kezdetben jó a kapcsolatot áptunk, és aztán megbékítjük a viszonyunkat". Ez nem az alkudozásról vagy az egyenlőség megteremtéséről szól, hanem a méltányosságról, a szingularitásról és az empátiáról. Arról szól, hogy mélyen megértsük egymást, és olyan új álláspontot hozunk létre, amely nemcsak a polarizált álláspontok, hanem az egész közösség és a hely számára értéket képvisel. Ez a folyamat a közösség kapcsolatainak "visszaszövéséről" szól az egész nemzetségen átívelően.

A globális észak számára a rokonság fogalma mélyen felbomlott és csak a legközelebbi családtagokra korlátozódik, az erőszak különböző típusai által generált széttöredezettségi folyamat révén. Az reziliens őslakos közösségek számára azonban a rokonság fogalma az egész közösséget egy szorosan összefonódó hálózatba ágyazza. Az észak-ausztráliai Arnhemben élő yolŋu nép számára a gurrutu a rokonság egy olyan típusa, amely annyira kiterjedt, amennyire csak vissza tudnak emlékezni, és nem korlátozódik a vérségi kapcsolatokra. A gurrutu bonyolult rendszerének ez a felfogása keretbe foglalja a yolŋu világképet, és a yolŋu kultúra minden aspektusát meghatározza, gurrutu-központú közösségekké válva. A megbékélés során fontos, hogy ne csak a közvetlen erőszakra összpontosítsunk, hanem a feltételeket létrehozó strukturális erőszakra és az azt legitimáló kulturális erőszakra is. A strukturális és kulturális erőszak megértése és megbékítése hatással van a közösség és a terület teljes rokonsági hálójára, tanulva a traumából, és lehetővé téve a kialakuló változást.

Ennek érdekében arra invitálunk benneteket, hogy **a válságot mint kreatív, destruktív megújulási folyamatot közelítsük meg, egy olyan új érettségi szint megszületése érdekében, amely túllép a merevségen és a szűkösségen, lehetővé téve a megbékélésen keresztül kibontakozó változást.**

Ez a folyamat a reziliencia-ciklussal lehetővé teszi számunkra, hogy összehangoljuk és katalizáljuk a különböző típusú változásokat.

4. A teljesség kifejezésén való munkálkodás (Gyógyító kerék)

A globális északon a közösségek széttöredezése többek között a strukturális erőszak, a munkastílus, a városi környezet, a gazdaság felfogásának módja vagy a természethez való viszonyunk miatt következik be. Mindezek mélyen érintik a közösséghez való tartozás érzését, elszigeteltséget, depressziót, frusztrációt és értelmetlennek tűnő életet eredményeznek. A kultúránkba beágyazott, kapzsisággal és félelemmel teli *wetiko* amnéziát okoz identitásunk és hovatartozásunk tekintetében, ezáltal nyomorba döntve és degenerálva kultúránkat.

Ezzel a bevonódási mintával, miután a megbékélésen keresztül visszaszőttük közösségünk széttöredezett darabjait, fontos, hogy megszilárdítsuk és artikuláljuk a közösséget, hogy képes legyen kifejezni egyediségét.

A dél-afrikai zulu és xhosa népek alkották meg az *ubuntu* fogalmát, amely sok más bantu nyelvben is megtalálható, némileg eltérő jelentéssel. Az *ubuntu* jelentése: "én vagyok, mert mi vagyunk", vagy "az egész emberiséget összekötő egyetemes kötelékbe vetett hit". A hűség, a szolidaritás, az igazság és a megbékélés olyan értékek, amelyek mélyen

kötődnek az *ubuntu*hoz. Ez azt jelenti, hogy mindennapi létezésünk mások kollektív és közös erőfeszítéseinek eredménye. Bizonyos értelemben ez a *wetiko* kiegészítő ellentéte. Ha a *wetiko* az emberiséget fenyegető vírus, akkor az *ubuntu* az ellene való védőoltás.

Ahhoz, hogy közösségek gyógyításával foglalkozhassunk, az "Én-paradigmáról" a "Mi-paradigmára" kell áttérnünk, két egymást kiegészítő, egymást tükröző paradigmára, amelyek közül az egyik az emberiség alapvető ösztöneit fejezi ki, a másik pedig annak magasabb rendű céljait.

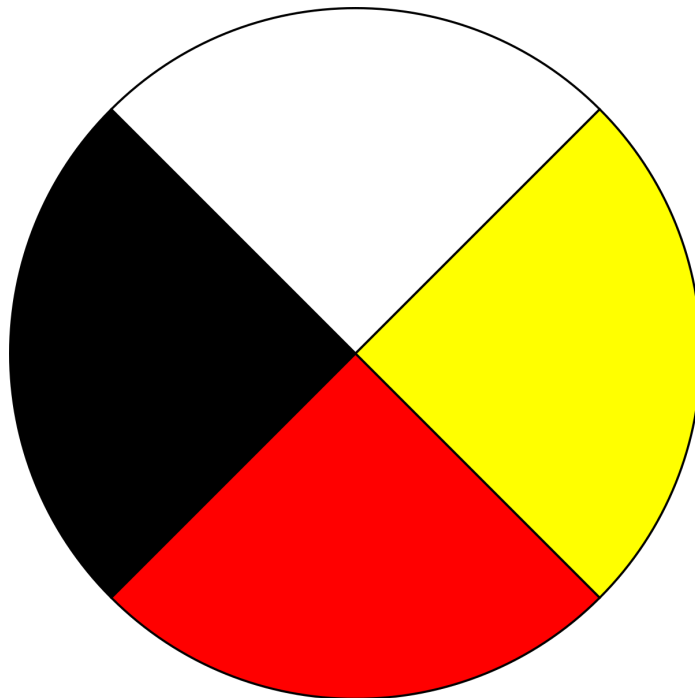
Ahhoz, hogy a közösségeket e cél felé tereljük, szükség van a legmagasabb szintű közösségi, hagyományos ökológiai tudás bölcsességére, a cree nemzetből. A *wahkohtowin* egy cree szó, amely a kapcsolatok, a közösségek és a természeti rendszerek összefüggő természetét jelöli. Ez a koncepció a cree törvényekbe ágyazott, amelyek a történetmesélésen alapulnak.

A *wahkohtowint* általában egy körként ábrázolják, amely az egész részeinek összekapcsolódását jelképezi. Ez az egyik ábrázolása a pán-őslakos modellnek, az úgynevezett gyógyító keréknek (Medicine Wheel), amely útmutatást ad az egészséges élethez. A gyógyító kerék mindig négy kvadránsra van osztva, amelyek a négy égtájhoz igazodnak, amelyek az élet különböző részeit képviselik egy folytonosságban.

A *wahkohtowin* gyakran kör alakú, hogy összehívja a közösséget gyógyításra, vezetésre vagy imára. A négy kvadráns sokféle dologra vagy a cree törvénykezés alapelveire utalhat. Az egyik lehetséges szerveződés az identitáson keresztül történik, ahol minden egyes személynek meg kell értenie a körön belüli identitásbeli pozícióját, majd el kell fogadnia az ehhez kapcsolódó felelősséget. Egymásba ágyazott rendszerként kifejezve az egyén a központi körbe kerül, ezt követi a család, majd a közösség és végül a nemzet. A cree kozmovízióban az egyéni identitás elválaszthatatlan az otthontól, a családtól, a közösségtől vagy a helytől.

Ha a közösség köré szerveződik, akkor a középső körbe a gyerekek kerülnek, mint a legjobban őrzött kincsek, a következő kör a bölcsességet őrző vénéké. Aztán következnek a nők, akik táplálják a közösséget, és végül a férfiak, akik felelősséget vállalnak a biztonságért. Mindezek együttesen egy egészséges wahkohtowint alkotnak.

Jelenleg a gyógyító kerék mintával való munka lehetővé teszi a közösség számára, hogy egészséges kapcsolatban fogalmazza meg önmagát.

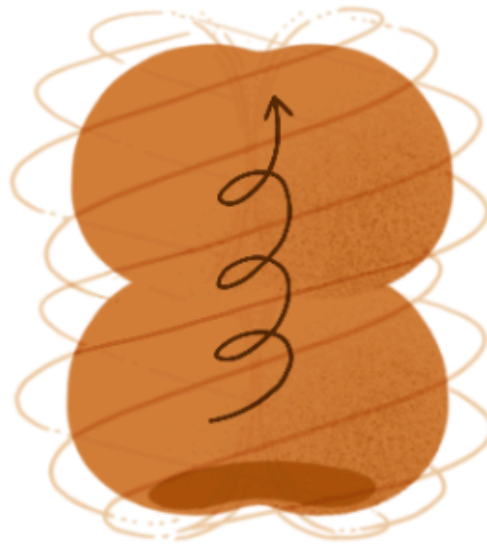
Arra hívunk benneteket, hogy mindezt a **teljesség sokféle kifejezésének egybefonásával tegyétek, hangsúlyozva az egyediséget, hogy tápláljátok az artikulációt a teljes potenciál felé.**

Ez a folyamat a gyógyító kerékkel lehetővé teszi számunkra, hogy a közösség megtalálja és kifejezze saját egyediségét.

LÉTEZÉS

5. A potenciál kibontakozásának elősegítése (Dupla tórusz)

Most, hogy a közösséget a "Mi-paradigma" egészséges kapcsolatain keresztül megfogalmaztuk, itt az ideje, hogy ezt tovább vigyük, és megnézzük, mire képes ez a közösség. Hogy ez az új teljesség hogyan teszi lehetővé a potenciál kibontakozását.

A quechua és aymara népek körében a közösség fogalmát *ayllunak* nevezik. Ez a fogalom egy pontosan meghatározott helyen élő, közös ősökkel rendelkező emberekre utal. Az emberek nem önmagukban léteznek, hanem sokkal inkább másokhoz való viszonyaikban. Az *aylluk* már a hódítások előtt is léteztek, és egyes régiókban még ma is léteznek.

Ezek önigazgató társadalmi struktúrák, amelyek irányítják az oktatást, az igazságszolgáltatást, a mezőgazdaságot, a kereskedelmet és így tovább.

Az *aylluk*-modellben van egy másik elképzelés, az *ayni*, amely egyfajta kölcsönösségre épülő munka a különböző családok között, hogy segítsék egymást a konkrét teendők ellátásában. Amikor azonban a kölcsönösség továbbmutat, és már a közjóért dolgoznak, például egy ösvényt készítenek, akkor ezt *minkanak* nevezik, az egész közösségre kiterjedő, kollektív hasznot hozó munkának. Amikor pedig a különböző *aylluk* együtt dolgoznak egy közös cél érdekében, akkor ezt nevezzük *wakinak*. Az *ayllukat* általában kétfelé osztották, ezek egymást kiegészítették, a földrajzi elhelyezkedésükhöz kapcsolódóan, és különböző szerepeket és feladatokat vállaltak. A helyük egyedisége és lehetőségeik határoznák meg azt a módot, ahogyan a többi közösséggel együttműködve értéket teremtenek.

A szolidaritás, együttműködés, kölcsönösség és egymást kiegészítő jelleg kiterjedt hálózata a különböző egymásba ágyazott rendszerekben, mint például a családok, közösségek és nemzetek, azt jelenti, hogy mindegyik a saját egyediségéből kiindulva dolgozik az egész ökoszisztémaért. Ezután minden közösség táplálni akarja a többiek potenciálját, mivel ugyanannak az organizmusnak a szerveiként működnek, és minél jobban kibontakozik az egyik rész, az annál jobb az egésznek, ügyelve a helyes egyensúlyra. Ez a fajta magatartás táplálja a kulturális evolúciót.

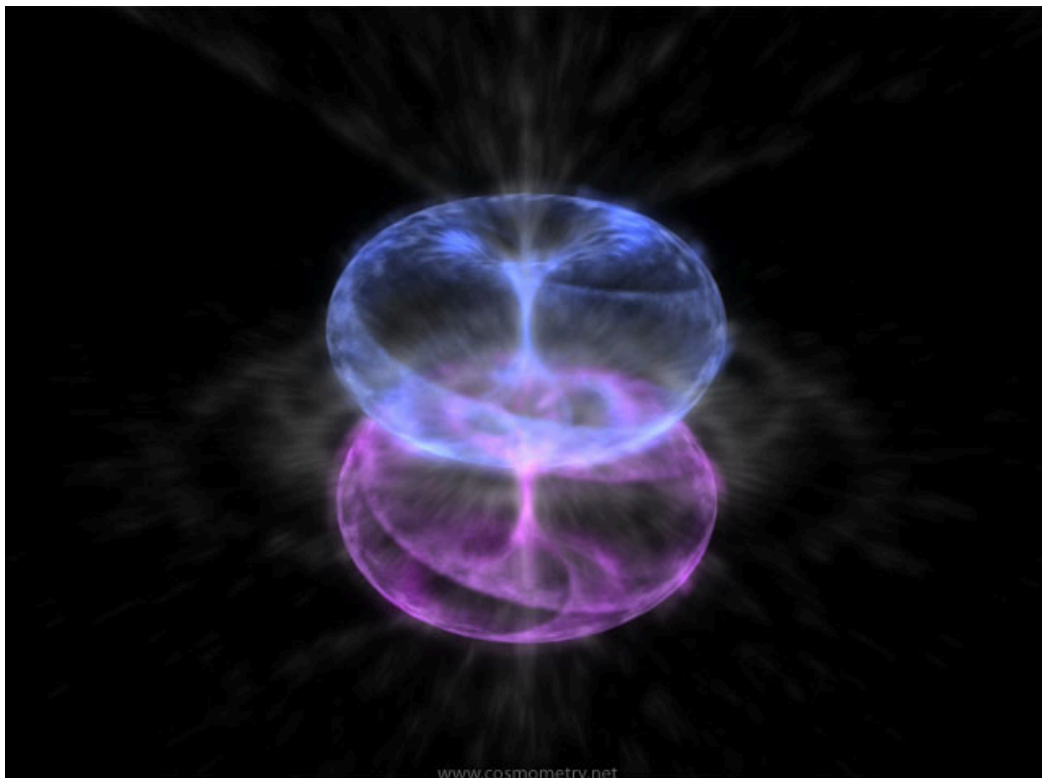
A kölcsönösség kollektív kifejeződésén való munka egyesíti az igényt a folyamatos átalakulásban lévő egyediség belső fejlesztésére, amely találkozik az egésszel, ami nem más, mint a közösség és annak helye.

A külső mozgást egy belső mozgás kíséri, amely folyamatos tanulást és interaktív kifejezőmódot eredményez. Olyan mozgás, amely egyszerre spiritualizálja az anyagot és materializálja a szellemet.

Tehát ezzel a bevonódási mintával párhuzamosan az ökológiai énünk transzformatív tanulási útjának megtervezését keressük, hogy

képesek legyünk kiegészíteni a Hely és a közösség által felszínre hozott potenciált a szükséges egyéni önfejlesztő munkával, hogy lehetővé tegyük e pillanat teljes potenciáljának kibontakozását. Tehát olyan mély ököpszichológiai folyamatokat keresünk, amelyek minden egyes embert közelebb visznek az ő teljes potenciáljához, ugyanakkor ezt a folyamatot olyan közösségi regeneratív együttműködési tervezéssel kísérjük, amely kifejezi minden egyes hely és annak emberi és nem-emberi elemeinek egyediségét.

Tükrözve az első bevonódási mintát, amely a katalizálás ciklusát egy teljes toroidális áramlási ciklussal valósítja meg – amely a helyre összpontosít, és a fokozott regeneráció szintjeinek katalizálása érdekében katalizál –, ebben a bevonódási mintában ezeket a folyamatokat annyi egyéni ciklussal kísérjük, ahány résztvevője van a folyamatnak, hogy minden katalizátor egyúttal azon is dolgozzon, hogy a lehető legteljesebb potenciált kihozza magából és azzal lájen be a katalizáló folyamatba, a közös tervezésbe.

E cél megvalósítása érdekében javasoljuk, hogy **ajánljátok fel saját egyediségeket értékét a biorégió szolgálatába, elsajátítva a folyamat során szükséges egyéni és kollektív képességeket.**

6. Alkalmazkodás a változó kontextushoz (Az élet virága)

A magasabb rendű közösségek felé haladunk, amelyek képesek teljes mértékben önmaguk lenni, a biorégió szolgálatában. De az árnyék minden általunk kifejlesztett folyamat velejárója. Ebben a fázisban a 2. fázist tükrözzük, figyelmet kell fordítanunk a marginalizált hangokra, foglalkoznunk kell a hatalommal és a kiváltságokkal, és be kell ágyoznunk az interszekcionalitást.

A komplexitás létrejön, egy közösségben sok különböző nézőpont van, amelyeket nem lehet kifejezni a normalizáció és a szabványosítás miatt, ami a strukturális erőszak két különböző formája. A jelenlegi demokratikus rendszerünk sem segíti elő ezeket a párbeszégeket, mivel egy ideológiákon alapuló, központosító politikai pártrendszerre épül.

Az ideológiák azonban csak a társadalom akaratának intuitív kivetülései. Egy olyan rendszer, amelyre mindenképpen szükség van ahhoz, hogy túllépjünk a múlt század diktatúráin és parancsuralmain, de teljesen

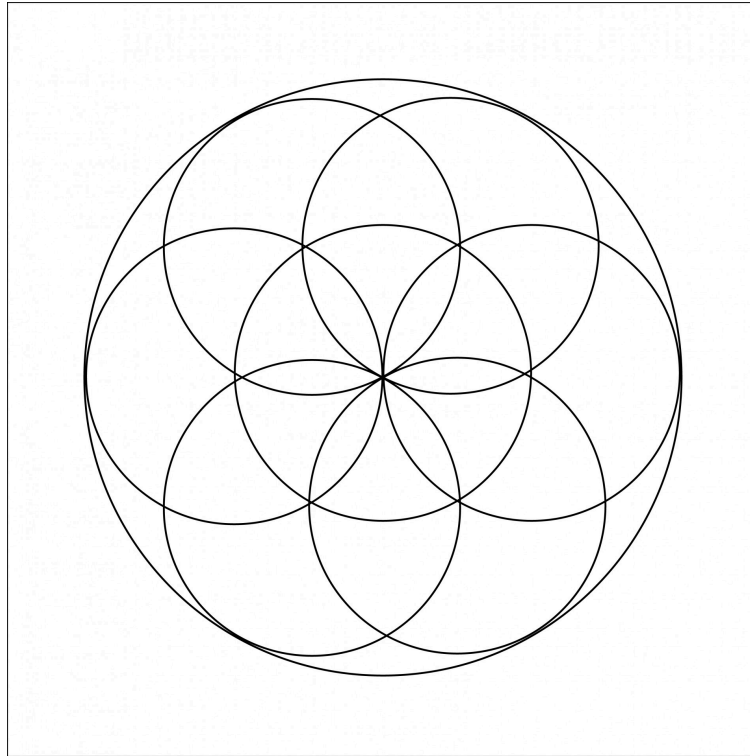
anakronisztikus a jelenlegi történelmi pillanatban, amikor rendelkezünk a demokrácia fejlesztéséhez szükséges technológiákkal és képességekkel. A folyamatos transzkulturális párbeszéd és az elosztott kormányzás határozza meg a demokrácia következő lépését. Ez lehetővé teszi számunkra, hogy kifejezzük, mivé tudunk válni, és a kontextus mélyreható megfigyelésével (a peremen lévő sokféle hang meghallgatása által) megérthetjük, hogy mivé kell válnunk a biorégióink számára. Ez a két egymást kiegészítő folyamat hozza létre az megbékélést, amely meghatározza a biorégióba ágyazott közösség haladási irányát.

Ezzel a mintával azt javasoljuk, hogy hozzunk létre egy mélyen összekapcsolódó hálózatot, amely minden hangot meghallgat, kiemelve a marginalizáltakat, mivel az egyedi információik rendkívül értékesek a közösségi folyamat szempontjából. Ez a hálózat nem zárhatja ki a nem-emberi szereplők hangját sem, mivel sok esetben ők a leginkább marginalizáltak a biorégióinkban, és valószínűleg ők azok, akik a legtöbb értéket hordozzák a jövőnk szempontjából. A földünkhöz való újbóli kapcsolódás azt jelenti, hogy visszaállítjuk a helyneveinket, bensőséges kapcsolatból kiindulva összekapcsoljuk biorégióink különböző helyeit, hogy visszaszerezzük nyelvünket és nyelvjárásainkat, amelyek az adott helyhez kapcsolódóan fejlődtek, és egyedülálló módon fejezik ki annak esszenciáját. Ez egyben a biológiai sokféleség értékének gondozását is jelenti, annak táplálását, virágzásának elősegítését. És az élet bonyolult hálózatának jelentőségteljes csomópontjává válást, hogy végre az egocentrizmusból az ökocentrizmusba forduljunk át, ahogyan Satish Kumar kifejti.

Az Irokéz (vagy Haudenosaunne) Konföderáció Ontarióban (Kanada) a világ egyik leghosszabb ideig fennálló demokráciája, amely a jelenlegi európai demokráciánkat is inspirálta. A kapcsolati szuverenitás modellje jól példázza, hogy a közösségek hogyan támogathatják, védhetik és tarthatják fenn az egyensúlyt anélkül, hogy veszélyeztetnék népük cselekvőképességét vagy az ökoszisztéma egészségét. Teremtéstörténetük elmagyarázza, hogy a Haudenosaunek a Földből, az Anyánkból

származnak, és a Földdel állnak kapcsolatban. A Kayanerenkó:wa, a Béke Nagy Törvénye megmutatja nekik, hogyan kell továbbra is kapcsolatban élniük Anyánkkal és egymással. Azt mondják: "Törvényünk szerint a föld nem magántulajdon, amelyet bárki birtokolhat. A mi világnézetünk szerint a föld kollektív jog. Közös tulajdonban van, mindenki javára." Cayuga Snipe a Haudenosaunee Konföderációból emlékeztet minket arra, hogy "Ha nincs föld, hogy közösségként fejlődhessünk, a Haudenosaunee gyermekek további generációi fogják elszenvedni a gyarmatosítás okozta károkat" (Clifford Atleo, 2022).

A gyarmatosítás nem olyasvalami, ami kizárólag az elmúlt évszázadokban történt, és amit a nyugati országok követtek el, hanem az elmúlt évezredek általános mintája is, ahol a közösségek és társadalmak szerte a világon elszenvedték és érezték a társadalmi széttöredezettség, a kulturális amnézia és a helyhez fűződő kapcsolat elvesztésének következményeit. Miután a társadalmak erre a *wetiko* útra tévedtek, ugyanazt az erőszakot reprodukálták, mint amit kaptak. Leroy Little Bear, egy feketeláb kutató szerint a gyarmatosítás számos eliminációs és asszimilációs módszerrel próbálta elpusztítani az őslakosok világképét, és bár kudarcot vallottak, most mégis nekünk kell eligazodnunk a gyarmatosítás öröksége és a telepes-kolonializmus fennmaradt struktúrái között azzal, hogy milyen kulturális kontextust tudunk megvédeni és fenntartani (Clifford Atleo, 2022). Az európai vidéki közösségek esetében nehéz azt igazolni, hogy a minket érintő különböző gyarmatosítási folyamatok nem jártak sikerrel, de az is egyértelmű, hogy mégis megőriztük egyediségünk egy részét. Talán ha mélyen meghallgatjuk közösségünk és földünk különböző hangjait, az segíthet nekünk felébredni.

Ezzel a bevonódási mintával az élet virága segítségével fogunk dolgozni, amely az ókori Európa számos pontján megtalálható szimbólum, mint a gyarmatosítás előtti örökségünk része. Ez a geometria, amely 6+1 kör átfedéséből jön létre, az élet, a teremtés és a benne rejlő tudat összekapcsolódására utal. Ez a szimbólum segíthet megérteni közösségeink egymással átfedésben lévő hangjainak fontosságát, ahol ezek az átfedések a közösséget összetartó párbeszédet jelentik.

Arra invitálunk benneteket hogy tegyétek mindezt úgy, hogy biztosítjátok a **kontextusokon átívelő párbeszédet, hangsúlyozzátok a sokféleséget azáltal, hogy a pluralitást kifejező csomópontokat hoztok létre.**

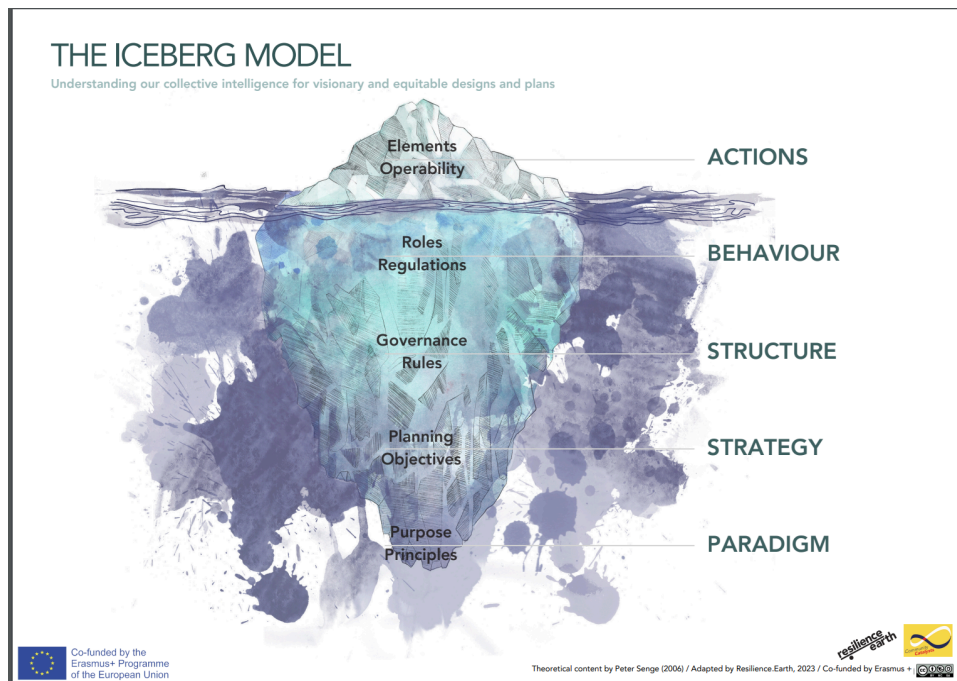
Ez a folyamat az élet virágával lehetővé teszi számunkra, hogy felelősséget vállaljunk hatalmunkért és kiváltságainkért, és tápláljuk a sokféleséget.

7. Elavult struktúrák átalakítása (Jéghegy-modell)

1972-ben Donella Meadows az MIT-ről más kutatókkal együtt megírta A növekedés határai című sokat vitatott könyvét, amely mára klasszikussá vált. Ez a könyv elég pontosan megjósolta a jelenlegi, kaszkádszerű összeomlással fenyegető fejlődési helyzetünket. Ezt követően Donella a Hatópontok-koncepcióján dolgozott, amelyet úgy definiált, mint "olyan pontokat egy komplex rendszerben (egy vállalat, egy gazdaság, egy élőlény, egy város, egy ökoszisztéma), ahol egy apró változás egyetlen dologban nagy változásokat eredményezhet az egészben". Peter Senge a rendszergondolkodáson keresztül szintén hozzájárult a változásmenedzsmenthez, amikor megírta Az 5. alapelv című világhírű könyvét, amelyben leegyszerűsítette a rendszerbe való beavatkozás módjait, és kidolgozta az ismert Jéghegy-modellt. Ez a modell az elmúlt évtizedben az U-elmélet néven ismert keretrendszerré fejlődött, amelyet Otto Scharmer, szintén az MIT kutatója dolgozott ki.

A fő hatópontok a jéghegy alján találhatók, ahol a paradigma szintje helyezkedik el. A paradigmákat azonban nehéz megragadni, ahogy Donella kifejti: "A paradigmad annyira a mentális folyamatod szerves része, hogy alig vagy tudatában a létezésének, egészen addig, amíg meg nem próbálsz kommunikálni valakivel, akinek más a paradigmája". Ahhoz, hogy képesek legyünk saját paradigmánkat fejleszteni, azt javasolja, hogy "mindig jusson eszünkbe, hogy minden, amit te tudsz, és minden, amit mindenki tud, csak egy modell. Tedd láthatóvá a modelled, kérj meg másokat, hogy kérdőjelezzék meg a feltételezéseidet, és adják hozzá a sajátjaikat". Ha képesek lennénk ráébredni arra, hogy a paradigmáink milyen hatással is vannak az életünkre, és ha létrehoznánk egy kultúrát e köré, akkor valószínűleg ez lenne az a váltás, amire szükségünk van ahhoz, hogy mindent megváltoztassunk, és egy reményteljes, virágzó jövőt generáljunk. Ahogy Donella kifejti: "Az embereknek nincs szükségük hatalmas autókra; csodálatra és tiszteletre van szükségük. Nincs szükségük állandóan új ruhák áradatára; szükségük van arra, hogy érezzék, hogy mások vonzónak tartják őket, izgalomra, változatosságra és szépségre van szükségük. Az embereknek nincs szükségük elektronikus szórakozásra; szükségük van valami érdekesre, ami leköti az elméjüket és

az érzelmeiket. És így tovább. A valódi, de nem anyagi szükségletek – identitás, közösség, önbecsülés, kihívás, szeretet, öröm – anyagi dolgokkal való kielégítése annyi, mint csillapíthatatlan étvágyat kelteni a ki nem elégített vágyak hamis megoldásai iránt. Egy olyan társadalom, amely megengedi magának, hogy elismerje és megfogalmazza a nem-anyagi emberi szükségleteit, és nem anyagi módokat találjon ezek kielégítésére, a világ számára sokkal kisebb sokkal kevesebb anyag- és energiafelhasználással járna, és sokkal magasabb szintű emberi kiteljesedést biztosítana."

A tibeti őslakos kultúra, amely most mélyen el van merülve az asszimiláción keresztüli gyarmatosítási folyamatban Kína uralma alatt, sok mindent taníthat nekünk a paradigmáról és a közösségi szintű tudatossági munkáról. Huston Smith író úgy jellemezte őket - mivel a spiritualításra hatalmas hangsúlyt fektetnek - hogy "amit az esőerdők jelentenek a Föld légkörének, azt jelenti a tibeti nép a bolygó lelkének...". Mivel mesterei az elme megzabolázásának, világszerte a bölcsesség forrásává váltak, amikor emlékeztetnek bennünket belső természetünkre. Ahogy a Dalai Láma kifejti: "A fegyelmezett elme boldogsághoz vezet, a fegyelmezetlen elme pedig szenvedéshez".

A tibeti társadalom, amely távolról sem tökéletes, kifejlesztette a maga módszerét kulturális bölcsességének továbbéltesítésére azáltal, hogy a társadalom egész struktúráját a spiritualitás köré szervezte. Ez viszont egy olyan tudatos magatartást hoz létre, amely elősegíti a mindennapi spirituális gyakorlatot, ami békésebb emberekhez vezet. Egy békés ember hatással lehet egy békés családra. És sok békés család katalizálhat egy békés közösséget, és így tovább. Mint az széles körben ismert, Gandhi azt mondta: "A hited a gondolataiddá válik. A gondolataidból lesznek a szavaid. A szavaidból lesznek a tetteid. A tetteidből lesznek a szokásaid. A szokásaidból lesznek az értékeid. Az értékeidből lesz a sorsod."

Miután a hatodik bevonódási minta segítségével megfogalmazzuk közösségünket, mély odafigyeléssel meghallgatva a különböző hangok

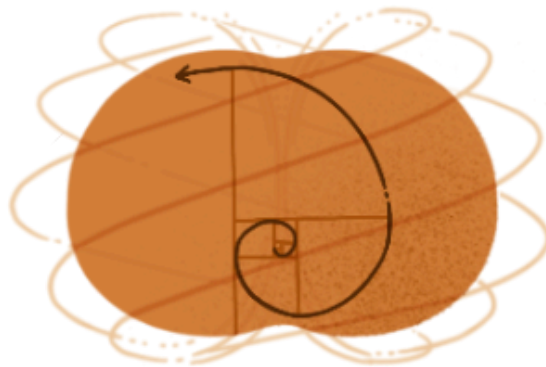
sokféleségét, a hetedik bevonódási mintában arra szeretnénk ösztönözni, hogy még jobban megértsük társadalmaink kulturális és strukturális erőszakát, mint a múltbeli gyarmatosítási hullámok különböző rétegeit, és hogy ebből a folyamatból visszafordulva, a közösségeink belső magján keresztül egy regeneratív változást bontakoztassunk ki.

Arra hívunk benneteket, hogy ezt a **kulturális lényeg mélyére merülve tegyétek meg, hogy megértsétek, hogyan lehet regeneratív módon megbontani a jelenlegi struktúrákat, lehetővé téve egy új paradigma kialakulását.**

Ez a folyamat a Jéghegy-modell és az U-elmélet segítségével lehetővé teszi számunkra, hogy bomlasztani tudjuk az elnyomó helyzeteket, hogy közösségeink teljes mértékben kifejezhessék sokszínűségüket.

8. Koevolúció a biorégióval (Aranymetszés)

A teljes mértékben kifejezett és a belső hangok sokféleségére odafigyelni képes közösségek mélyen reziliens szervezetek. Képesek arra, hogy a környezetüket többféle nézőpontból érzékeljék; képesek arra, hogy kreatív megközelítésből konfrontálódni; képesek egészséges és egymást kiegészítő véleménykülönbségek fenntartására: képesek az interszekcionalitás kezelésére; és képesek a megosztott kormányzásra is. Ez teszi a közösséget képessé arra, hogy dinamikus egyensúlyt tartson fenn a környezetével, együtt változzon és fejlődjön. Ez a megközelítése ennek a 8 bevonódási mintának is, ami arra tesz javaslatot, hogy dolgozzunk a biorégió egészének fejlődésén.

John Thakara, egy ismert bioregionális tervező elmagyarázza, miért fontos a bioregionális munka: "Azt értettem meg, hogy nagyon elvont értelemben vitatkoztunk olyan szavakról, mint a "fenntarthatóság", amelyek nem feltétlenül érintenek minket a mindennapi életünkben. A természetes és az ember alkotta világ között "anyagcsere-szakadék" van. E szakadék miatt képesek voltunk továbbra is azt hallgatni, hogy a világ beteg állapotban van, de nem igazán éreztük, hogy ez a mi felelősségünk. Itt jön a képbe a biorégió témája. A helynek megvan az ereje, hogy

összekapcsolja az embereket a helyzet valóságával, és olyan emberekkel való kapcsolatépítéshez ad lehetőséget, akikkel egyébként nem értenénk egyet. A biorégió egy alternatíva az összes ilyen elvont szóval szemben, arra használok, hogy arra ösztönözze az embereket, hogy feltegyék a kérdést: "Hogyan tehetjük egészségesebbé a saját helyünket, és hogyan lehet jobb a jövőnk?". John így folytatja: "A közösségek magabiztosan keresik a saját erőforrásaikat, és ezekre alapozva alakítanak ki megoldásokat, nem pedig egy elvont szabálykönyv szerint. Számomra nagyon inspiráló, hogy milyen sokféle módon találtuk ki a múltban a saját megoldásainkat. Nem kell feltalálnunk, hanem meg kell kérdeznünk: "Hogyan biztosították az emberek, hogy mindenkinek legyen elég ennivalója, vagy hogy a gyerekeikről gondoskodjanak? Képesek vagyunk-e újra feltalálni, módosítani vagy jobbra tenni ezeket a történelmi rendszereket a mi eszközeinkkel?".

Érdekes kérdések! Nézzük meg a shipibo, konibo, xetebo népeket, amelyek a perui Amazonas esőerdőben egyesült három őslakos nemzetet alkotják. Az önrendelkezésen dolgoznak, hogy elérjék az önrendelkezést, és egy nemrégiben létrehozott tanács, a Coshikox segítségével egy nemzetté váljanak. Ezt úgy teszik, hogy méltányos, részvételi alapú kormányzási módokat hoznak létre. Ezek a modellek hagyományos kormányzási struktúráikon, a helyi tanácsokon alapulnak, és így biztosítják, hogy a helyi közösségek maradjanak a projektfejlesztés középpontjában. Az Ani Tsinkiti, az éves közgyűlés, amely a régió vezetőit gyűjti össze, ösztönzi az alulról szerveződést és a részvételi döntéshozatalt. Elkezdenek digitális kartográfiai technológiákkal dolgozni, hogy a Coshikox számára eszközöket biztosítsanak a környezeti és területi irányításhoz, és hogy előmozdítsák politikai programjukat. A kezdeményezés célja, hogy az őslakosok és a tudományos térismeret ötvöztetésével a térbeli ábrázolás olyan hibridizált formáját dolgozza ki, amely elismeri és tiszteletben tartja az őslakosok térbeli kifejeződésének egyediségét és fontosságát. A részvételi térképészeti projekt többféle, integrált eszközt biztosít a shipibo nép számára a területi határok meghatározásához, a földtulajdonjogok megszerzéséhez, a természeti erőforrások számszerűsítéséhez, a földdel

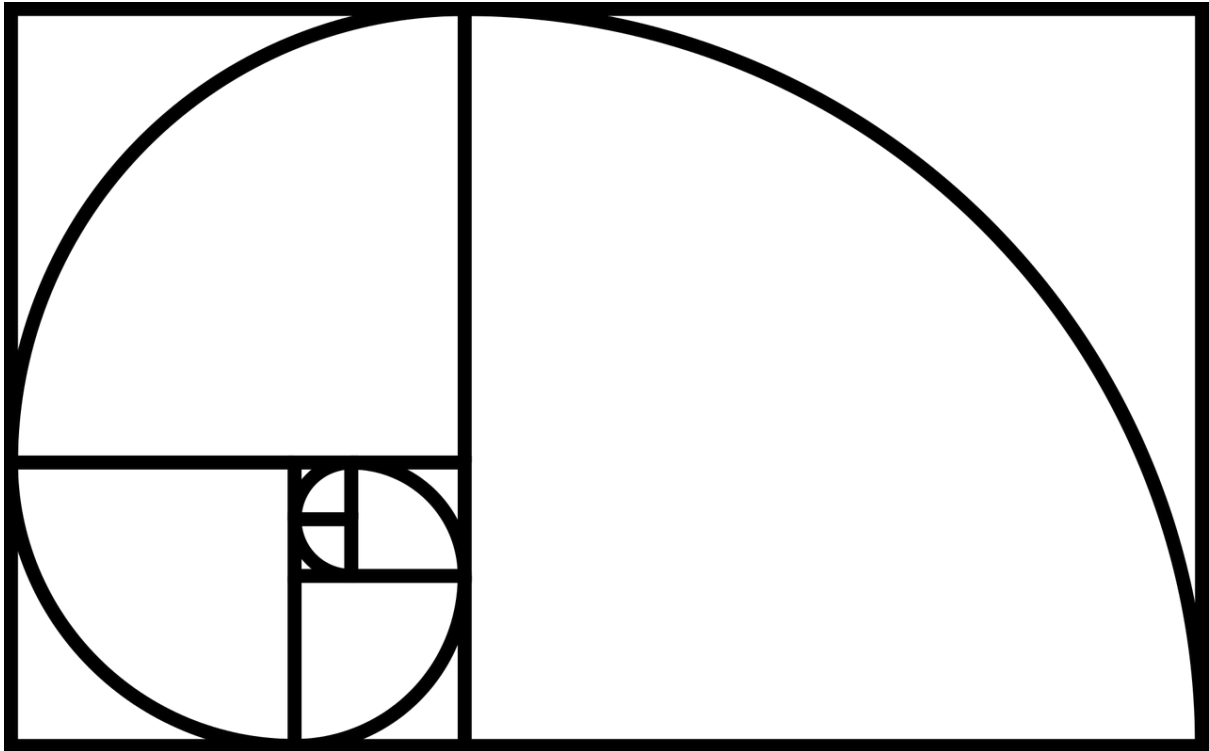
kapcsolatos jogsértések feljelentéséhez, valamint a szabad, előzetes és megfelelő tájékoztatáson alapuló beleegyezési joguk érvényesítéséhez szükséges adatok gyűjtéséhez. Ez egyúttal olyan kulturális térképek létrehozásának platformja is, amelyek társadalmi, környezeti és történelmi információkat, például az ősi történetek vagy legendás események helyszíneit jelölik meg, egy olyan önálló digitális jelenlétet képviselve, amely képes a megújult őslakos identitás szellemének erősítésére, amely képes az alkalmazkodásra, a részvételre, sőt az újszerű ötletek előmozdítására a mai világban.

Együttműködnek a Plant-Based Economies-szel is, hogy a shipibok számára vállalkozási lehetőségeket teremtsenek a növényi ismereteik kamatoztatására és helyi, kulturálisan specifikus munkahelyek teremtésére. A Shipibo Agroforestry Cooperative Koshicoop egy olyan kezdeményezés, amely a versennyel szemben az őslakos gazdálkodó közösségek közötti koordinációt segíti elő, és piaci megoldások révén képes összeegyeztetni a fenntartható fejlődést és a természetvédelmet, mivel hosszú távú foglalkoztatási lehetőséget teremt az őslakos közösségekből való elvándorlás csökkentésére, miközben megmutatja, hogy a nem fából készült erdei termékek értéke magasabb, mint az Amazonas vesztét okozó farönkök ára.

Ez a shipibo példa jól szemlélteti, hogy mit jelent egy közösség számára, ha felelősségteljesen cselekszik a biorégióban betöltött szerepéért. És azt is kifejezi, hogy ez nem a redukció, hanem a növekedés kérdése, mivel a shipibo-konibo-xetebo nép a gyógynövények, a bioregionális gondoskodás, az új típusú természetalapú technológiák és a regeneratív turizmus világreferenciájává válhat, sok más lehetőség mellett. A bioregionális kormányzással és bioregionális gazdasággal saját potenciáljukat fogják táplálni a bolygó egészségének szolgálatában.

Egy ősi szimbólum segíthet ebben a folyamatban: Az arany metszés, amelyet először Kr. e. 300 körül, Euklidész Elemek című klasszikus görög matematikai és geometriai művében említenek. Ez az arány, amely a

természetben igen gyakori mintázat, egy természetes ritmusban zajló, egymásba ágyazott és exponenciális növekedést szemléltet. A biorégiós megközlítés segíthet nekünk egy új típusú növekedés létrehozásában, amely a természetet is magába foglalja, egy virágzó helyet teremtve.

De mit is jelent a bioregionális szemléletmód a Bioregionális Tanulási Központ szavaival élve: A klímaváltozás, a biológiai sokféleség csökkenése, a gazdasági visszaesés és a világjárványok olyan nyomás alatt álló rendszereket tárnak fel, amelyek rendszerszintű választ igényelnek. A biorégió léptékében dolgozva - ahogyan az emberi társadalmak évezredek óta szerveződnek - láthatjuk a helyünkön belül élő számos ökoszisztémát és emberi rendszert. A bioregionális szemlélet olyan készségek és utak összessége, amelyek életképessé teszik ezeket a kapcsolatokat, és lehetővé teszik számunkra, hogy a teljes rendszer léptékében cselekedjünk.

Ezzel a bevonódási mintával arra hívunk benneteket, hogy **egyediségetek teljes felelősségével álljatok a biorégió szolgálatába, hogy figyeljétek és tápláljátok az evolúciót.**

Ez a folyamat az aranymetszéssel lehetővé teszi számunkra, hogy a biorégióval együtt fejlődjünk egy újfajta fejlődési modellben.